

Franjo Frančič

KIŠA, KIŠA...

DEŽ, DEŽ...

Regen, regen...

Desczs, desczs...

Ilustracije : Patricija Dodič - Patra

Franjo Frančič

KIŠA, KIŠA...

DEŽ, DEŽ...

Regen, regen...

Desczs, desczs...

(Prevodi : Franjo Frančič, Olga Krowicka, Erwin Koestler,
Teja P.Brooks)

Ilustracije : Patricija Dodič – Patra

Dež, dež...

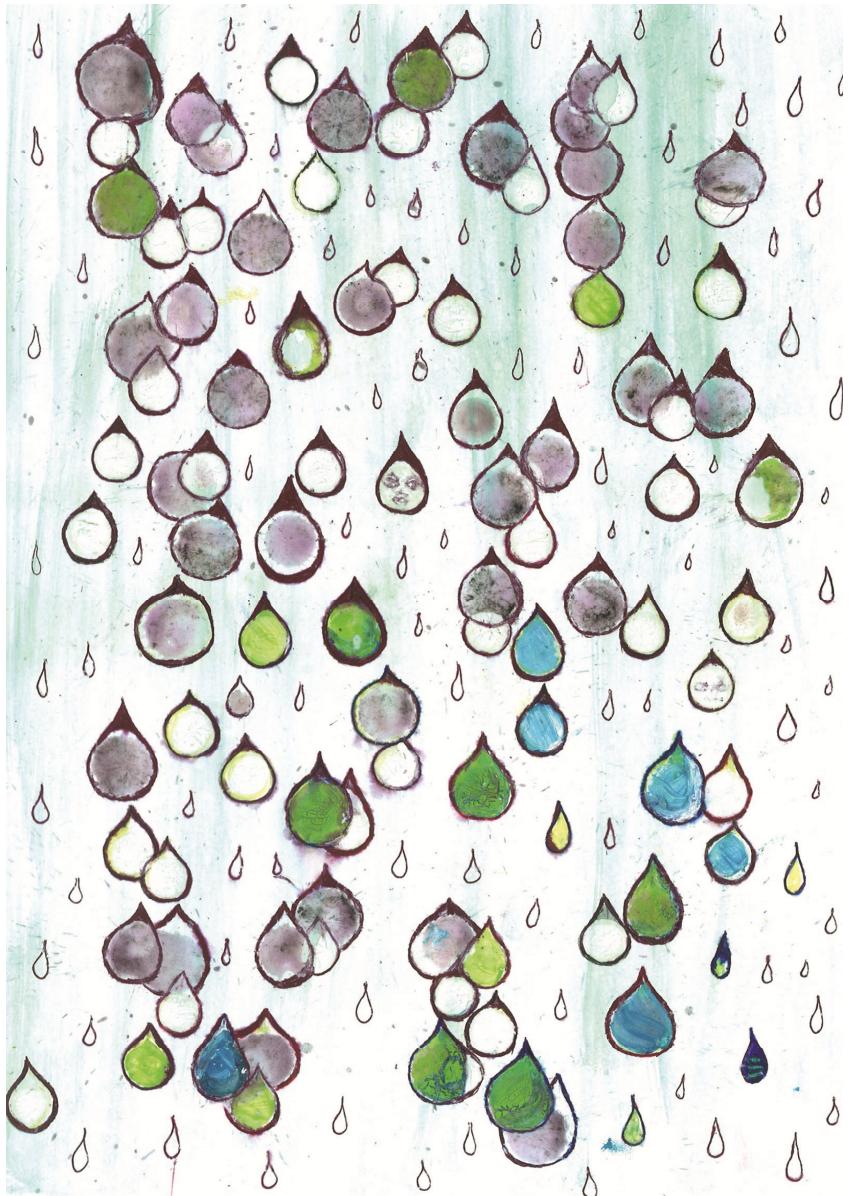
Franjo Frančič : Dež, dež...(prevodi poljsko, angleško,
nemško, srbsko) Ilustracije: Patricija Dodič . - Novo Miloševo
: Banatski kulturni centar, 2014

COBISS.SI-ID 266081539

Dež, dež

Ničesar ne vem o ljudeh, o sreči, o ljubezni,
zelo pozno sem se naučil osnovnih stvari,
kako napišeš pismo, kako ustaviš ogenj napalma,
kako premagaš vročico, tisti bes, nemir, ki se širi v spanec,
potem kasneje, ko sem srečeval ženske,
vedno sem verjel, da so mesene igrače,
nisem jih prizadel namerno, nisem jih mučil načrtno,
niso bile moja senca moje lepe mame,
pač nisem znal, nisem zmogel,
na kakšen deževen dan sem znal lagati tako dobro, da sem
verjel sebi,
izmišljal sem si to ali ono,
kakšne grajske zgodbe, igrati žrtev,
pomembno je bilo le to, da jaz vodim igro,
da ne bom na koncu tisti, ki bo ranjen,
iskal sem sužnjo in nuno v isti osebi,
iskal sem ključarko, ki bo znala odpreti tista vrata,
iskal sem šamanke, ki mi bi čarobno odpoljubile more,
ne na začetku, kopičil sem izmišljotine,

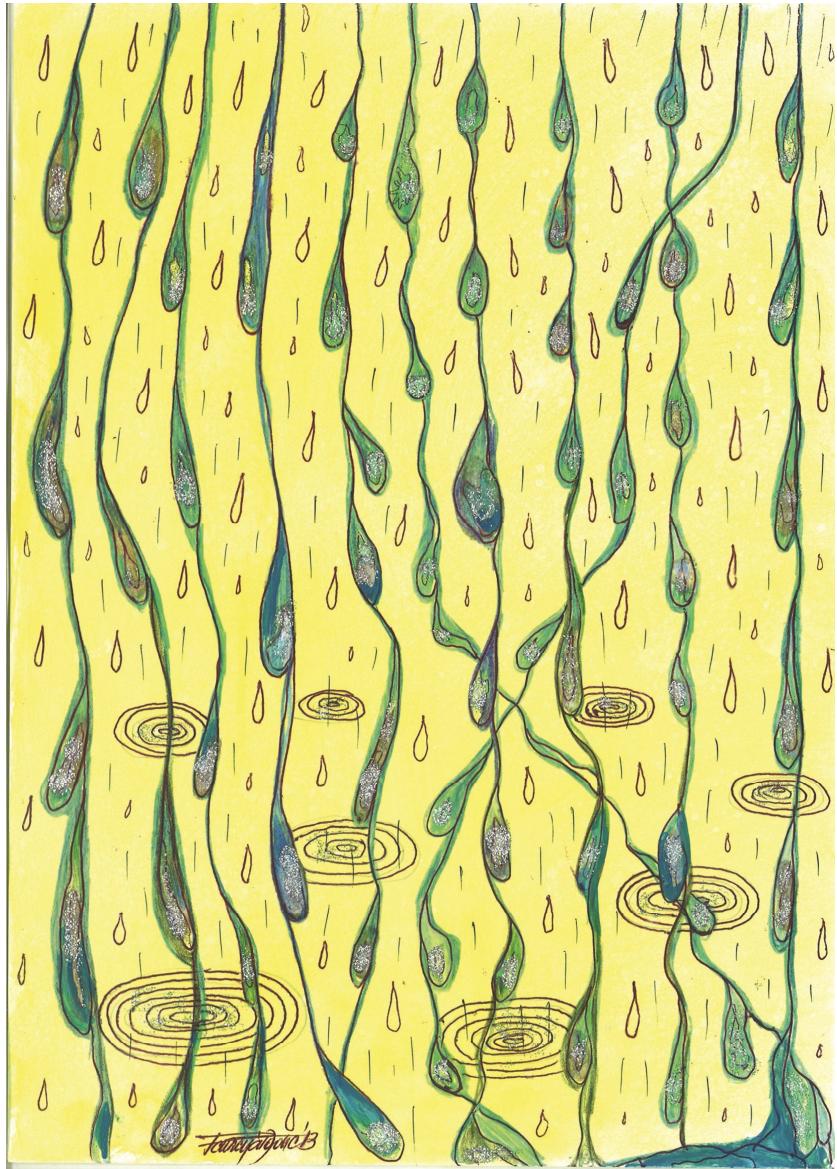
laž na laž, prevaro na prevaro,
iskal sem žrtev,
da ji izpijem vso kri, požgem vso dušo,
da mi bo potem vsaj malo podobna,
rojen v puščavi sem prosil le dežja,
tiste tihe glasbe dežnih kapelj, da bi vsaj za trenutek dva
pozabil,
na izgubljeni jutri, na zUBLJE napalma,
in sledili so si polomi, drame, begi, porazi, beda,
in končno samota dežja.

Regen, regen...

Ich verstehe nichts von den Menschen, vom Glück, von der Liebe,
sehr spät lernte ich die grundlegenden Dinge,
einen Brief zu schreiben, das Napalmfeuer zu ersticken,
das Fieber zu meistern, diese Wut, die Unruhe, die in den Schlaf hineinwächst,
dann später, als ich Frauen begegnete,
immer sah ich Fleisch und Spielzeug in ihnen,
ich verletzte sie nicht mit Absicht, ich quälte sie nicht mit Berechnung,
sie waren nicht mein Schatten, meine schönen Mamas,
aber ich konnte halt nicht, ich schaffte es nicht,
an einem Regentag konnte ich so gut lügen, dass ich mir selber glaubte,
ich dachte mir dieses und jenes aus,
so Schlossgeschichten, Opferspiele,
wichtig war nur, dass ich das Spiel in der Hand hielt,
dass ich am Ende nicht der Verletzte sein würde,
in einer Person suchte ich Sklavin und Nonne,
ich suchte die Pförtnerin, die die Tür zu öffnen verstünde,

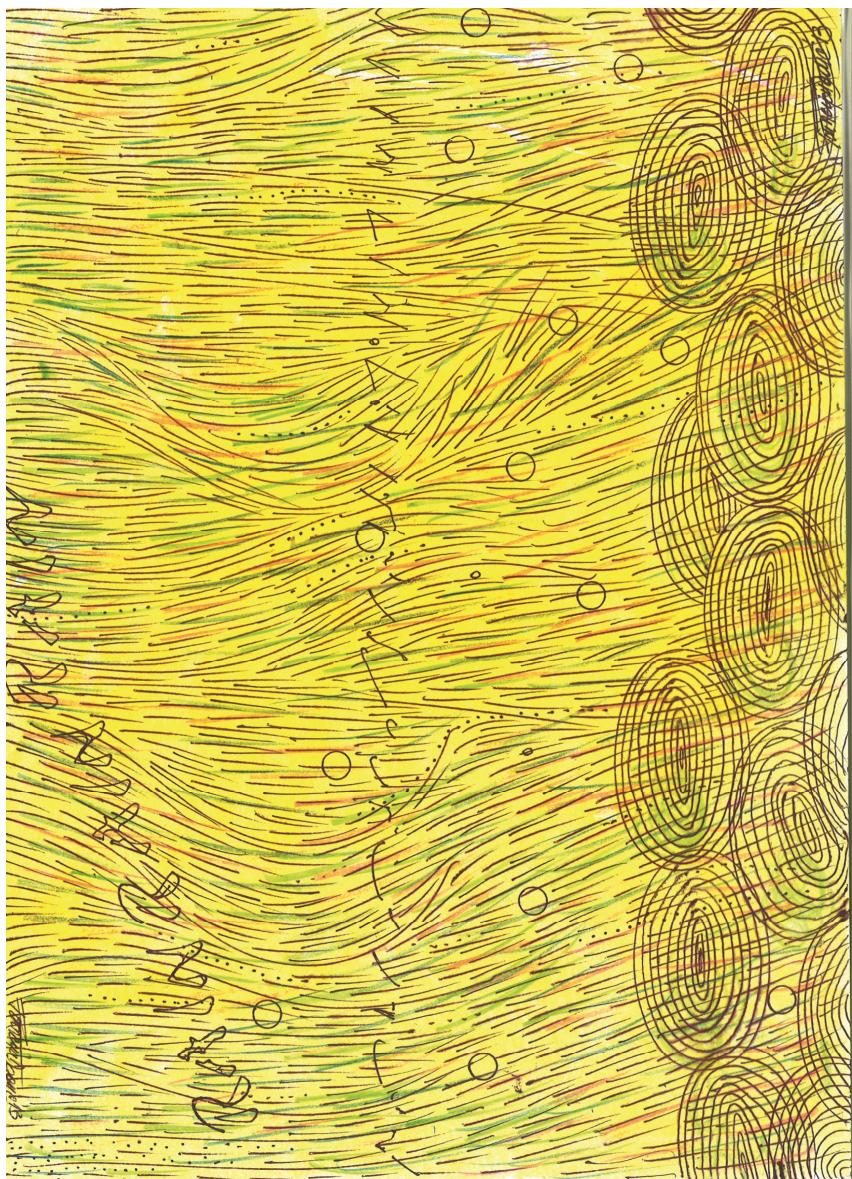
ich suchte Schamaninnen, die meine Alpträume wegküssen
würden,
nicht am Anfang, ich häufte Erfindungen auf,
Lüge um Lüge, Schwindel um Schwindel,
ich suchte ein Opfer,
um ihm das Blut auszusaugen, ihm die Seele zu verbrennen,
um es mir wenigstens etwas ähnlich zu machen,
geboren in der Wüste bat ich nur um Regen,
diese leise Musik der Regentropfen, um wenigstens einen
Augenblick zwei zu vergessen,
das verlorene Morgen, die Flammen des Napalms,
und es folgten Desaster, Dramen, Fluchten, Schiffbrüche,
Elend,
und schließlich die Einsamkeit des Regens.

Deszcz, deszcz...

Nic nie wiem o ludziach, o szczęściu, o miłości,
bardzo późno nauczyłem się podstawowych rzeczy,
jak napisać list, jak zapalić ogień w piecyku,
jak przeboleć gorączkę, wściekłość, niepokój
rozprzestrzeniający się we śnie,
potem gdy spotykałem kobiety,
mocno wierzyłem, że są zabawkami jedynie na chwilę,
nie dokuczałem im umyślnie, nie torturowałem,
nie były moimi cieniami, ani zacofanymi matkami,
aczkolwiek nie wiedziałem, aczkolwiek nie mogłem,
w jakimś deszczowym dniu umiałem kłamać tak dobrze, że
sam w to wierzyłem,
wymyślałem to czy tamto,
jakieś zabawy w bajecznych zamkach, grę w ofiary,
i najważniejsze dla mnie było, że prowadzę tę grę,
że nie będę tym, który został zraniony,
szukałem kochanka i mnicha w sobie,
szukałem klucza, którym zamknąłbym te drzwi
szukałem szamanek, które czarodziejsko uwodziłyby morze,

na początku, wymyślałem głupoty,
kłamstwo za kłamstwem, zradę po zradzie,
szukałem ofiar,
żeby im wypić krew, zjeść duszę,
żeby była podobna do mojej,
urodzony w pustyni, prosiłem o deszcz,
tę cichą melodię deszczowych kropel, żeby na chwilę
zapomnieć,
o zagubionych porankach, ostrzu w dłoni,
jak doszło do załamań, dramatów, ucieczek, porażek, biedy,
aż wreszcie przyszła samotność: deszczowa...

Kiša , kiša ...

Ne znam ništa o ljudima , radosti, ljubavi,
veoma kasno naučio sam se osnovnih stvari
kako da napišem pismo, kako da zapalim vatru u peći ,
kako da prebolim groznicu , bes, nemir, koji se širi u snu,
onda kad bih sreo ženu ,
čvrsto sam verovao da su poput igračaka samo na trenutak,
nisam ih uznemiravao, niti mučio,
nisu bile moje senke , ni zaoste majke
iako nisam znao, iako nisam mogao,
jednog kišnog dana znao sam da slažem tako dobro da sam
sam u to poverovao,
izmišljaо sam ovo ili ono,
neke igračke u bajkovitim dvorcima, igrajući žrtvu ,
i najvažnije za mene je bilo to da vodim ovu igru,
da neću bito onaj koji je bio ranjen,
tražio sam ljubavnika i monaha u sebi,
tražio sam ključ kojim bih mogao da zatvorim ta vrata
tražio sam šamana koji bi magično zaveo more,
na početku izmišljaо sam gluposti,
laž za laž, izdaju za izdajom,

tragao sam za žrtvama,
da im ispijem krv, pojedem dušu
koja je bila slična mojoj,
rođen u pustinji, molio sam da pada kiša,
tu tihu melodiju kišnih kapi da zaboravimo na trenutak,
o izgubljenim jutrima, oštrocima u ruci,
kako je došlo do sloma , drama, begova , neuspeha ,
siromaštva,
sve dok nije stigla napokon usamljenost: kišovita....

A morning in spring, you and the butterfly go hunting, the silence of the moon, the rainbow of the night and the call of a jay, the ground is breathing, the sea is sleeping, the miracle of birth, white childhood like a knife, like a cry in the night, an exhausted face, the evening a treasure, my child is sleeping, in the centrifugal dance of the masks, the glow of parting.

I buried a boat in the ground, sprinkled soil into the boat, I planted a tree in the clearing, there is wind in the sail, seed in the wind, life in the seed, in the morning the blossoms of the waves, a quay in the dreams, there is charm in the time, power in charm, in the ground a white, white night.

Franjo Frančič

